

δυσαρέσκειας. Ο Πατριός δεν είχε λόγους να είναι και πολύ ευχαριστημένος ούτε από το θείο, ούτε κι' από την ίδια τη Μαγδαληνή. Κατά την αντίληψή του, ίσως, απ' αυτό που του συνέβη στο ξενοδοχείο του «Χρυσού Ήλιου»; Ήσπερ' από το φοβερό κίνδυνο που είχε διατρέξει, δε μπορούσε να καταλάβη πως δεν τον επρόσβηαν και δεν τον περιποιήθηκαν με μεγαλύτερες φροντίδες.

Ήταν φανερό πως η Μαγδαληνή, όπως όλοι τους, είχε άλλοθι το νου της.

Σ' όλο το διάστημα του περιπάτου που έκαναν στο δεντροζήπο, ήταν άφηρημένη, μακριά από αυτόν και δεν είχε δείξει κανένα ένθουσιασμό στα λόγια που της έλεγε για το μέλλον τους.

Όσο τόσο δεν ήταν η πρώτη φορά που ο Πατριός στις σπάνιες επισκέψεις του στην ξαυλή διασθανόταν ότι όλοι τους είχαν το νου τους αποκλειστικώς σέ κάτι που αυτός δε μπορούσε να μαντέψη τί ήταν.

Ποτέ όμως άλλοτε δεν το διασθάνθηκε αυτό τόσο έντατικά, όσο τούτη τη φορά! Κι' ενθ' στεκόταν στο παράθυρο, ένοιωθε όλη την πίκρα της άοριστίας αυτής...

Άξαφνα ζήτησε την άναπνοή του. Είχε δη' στο μάκρος του τοίχου ένα άσπρο και ελαφρό γυναικείο σήμα που γλιστρούσε, χωρίς να κάνει θόρυβο.

Η καρδιά του χτύπησε πάλι δυνατά και παρά λίγο να λιγοθυμίση, όταν είδε το άσπρο σήμα να χάνεται κάτω από το θόλο του κελλαριού και άκουσε τη φωνή της Μαγδαληνής να ρωτά :

— Έδώ είσαι, Ζωή ;...

Η Ζωή αποκοιμήθηκε καταφατικά.

Άρχισε τότε, μές στο σκοτάδι του κελλαριού ένας παράδοξος διάλογος, που ο Πατριός τον άκουσε, καλά ολοκλήρω σχεδόν.

Ήτανε φανερό, πως η Ζωή και η Μαγδαληνή νόμιζαν πως ήταν άσφαλισμένες από κάθε άδίακριτο ατύχ, μιά το παράθυρο ήταν ανοιχτό, κι' από κει έφταναν στον Πατριόιο καθαρές οι όμιλιές τους.

— Πρέπει να μου πής την αλήθεια! — έλεγε με άπειτηχη φωνή η Μαγδαληνή. — Ο Ήλιος, ο αδελφός σου έκαμε το έγκλημα, δεν είν' αλήθεια ;

Σας όρξίζομαι, δεσποινίς, πως δεν ξέρω τίποτα. Άν ήξερα, δε θάγα μυστικά για σας. Πάντοτε σάς τ'ά λέω όλα. Μά δεν τ'α καταφέρνω να τ'α μαθαίνω όλα. Δεν μ'έμπιστεύονται.

Οί αδελφοί μου κάθονται και διηγούνται σέ μένα και στή μητέρα μου μονάχα ό,τι τους συμφέρει να διηγούνται. Όσο για μερικές ιστορίες, κανένας δεν ξέρει τίποτα. Ούτε η μητέρα, ούτε γώ, ούτε οί άλλοι.

— Πρέπει να τ'ο μάθω Ζωή. Δεν θά ήσυχάσω, παρά όταν τ'ο μάθω.

— Μά γιατί, δεσποινίς; Λένε πως τ'ο έγκλημα έγινε από λόγους πολιτικοίς.

— Ποιός τ'α λέει αυτά ;

— Όλοι τ'ο λένε !

— Και οί αδελφοί σου ;

— Για μερικά πράματα δε μιλούνε ποτέ μπροστά μου. Μόνο η μητέρα, όταν έμαθε τ'ι έγινε, μου είπε : — Λένε πως ο Μπλοντέλ δολοφονήθηκε σαν τον Καμύς και τ'ο Λοματό. Άκουσε, Ζωή : φοβάμαι πως τ' αδέλφια σου κάνουνε κουταμάρες !»

— Βλέπεις, Ζωή ;... Και ύστερα ;...

— Και ύστερα...Θά σάς πώ κάτι, μά ύποσχεθήτε μου πως δε θάν τ'ο πής σε κανένα !...

— Ναι, ναί, μίλα !...

— Λοιπόν ; χτες τ'ο βράδυ... ναί...χθές τ'ο βράδυ, πριν από τ'ο δολοφονία, ο Ομπέρ γύρισε σπίτι φρενιασμένος, Βλαστημούσε, φοβέριζε πως θά βάλη φωτιά να κάψει τ'ο χωριό, για να κάμη να βουβαθούν όλοι όσοι τ'α λένε αυτά. Γύριζε από τ'ο «Χρυσό Ήλιο», όπου είχε βρή τ'ο Μπλοντέλ. Φαίνεται πως ήρθαν στα λόγια. Μά δεν ήταν η πρώτη φορά. Στις έκλογές λίγο έλειψε να χτυπηθούν...Τότες εγώ, άκούοντάς τον να ξεφωνίζη, πήγα να πλαγιάσω.

— Λές αλήθεια πως είχες πλαγιάση ;

— Σας τ'ο όρξίζομαι. Και σήμερα ακόμα μετά τ'ο φαί, τ'ο έβεβαίωσα στον άνακρητή.

— Και όμως άκούοιτ'η η φωνή σου έξω απ' τ'ο ξενοδοχείο πρό τ'ο έγκλήματος. Ή φωνή σου τούς έκαμε ν' άνοιξουν ! Πρέπει να μάθης, Ζωή, ποιός εινε αυτός που μπορεί να μιμηται τόσο καλά τ'η φωνή σου !

— Σας όρξίζομαι πως δεν ξέρω.

— Δε βάσει ο νους σου κανένα; Τ' αδέλφια σου, βέβαια, θά μπορούνε να μιμηθούνε τ'η φωνή σου...

— Δεν ξέρω, όχι...Δεν ξέρω τίποτα !

(Άκολουθεί)

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΑΝΕΚΔΟΤΩΝ

ΓΕΝΝΑΙΟΙ ΚΑΙ ΗΡΩΕΣ

Ή γενναίότης του Ξην! Ο Βεσπασιανός και ο Έλβίδιος. «Θά πώ τήν αλήθεια!». Τό σκάκι του μελλοθανάτου πρό τής λαιμητόμου. «Έμπρός! κάμε τή δουλειά σου!...»

Κάποιος διηγείτο σ' έναν φίλο του τ'α μεγάλα δυστυχήματα που είχε ύποστη στη ζωή του.

— Έ λοιπόν, τόν έρώτησε στο τέλος. Έάν ήσουν στη θέση μου, τί θά έκανες ;...

— Θά είχα τήν γενναίότητα ν' αυτοκτονήσω, άπήντησε ο φίλος του.

— Έγώ όμως έκαμα κάτι παραπάνω. Είχα τήν γενναίότητα να ζήσω !

Ο Βεσπασιανός άπηγόρευσε καλύτε στον Έλβίδιο να μεταβή στη Γερουσία. Ο Έλβίδιος όμως, τού άπήντησε με άπάθειαν :

— Προς τούτο, πρέπει προηγουμένως να μου άραισέσης τόν τίτλο τού γεροντισιατού...Και έφ' όσον η ίσχύς εινε με τ'ο μέρος σου, κάμε τ'ο !

Ο Βεσπασιανός, θαναμάσας τ'ο θάρρος τού άνδρός, τού άπήντησε :

— Έστο! Πήγαινε στη Γερουσία! Φρόντισε μόνον να μην πής λέξη...

— Έάν δεν μου άποτείγης χαμμιάν έρώτηση, θά σωπάσω, είπεν ο Έλβίδιος.

— Μά εγώ, θά βροθώ άναγκασμένος να ζητήσω τη γνώμη σου...

— Τότε, κι' εγώ θά βροθώ άναγκασμένος να έκφράσω ό,τι θεωρώ δίκαιον και όρθόν.

— Έάν τ'ο κάμης αυτό, ξερε το πως θά διατάξω να θανατωθής... είπεν όργισμένος ο Βεσπασιανός.

— Μήπως ισχυρισθην ποτέ ότι είμαι άθνατος ; άπήντησεν άπλώς ο Έλβίδιος. Δικαιοσύμη σου εινε να με θανατώσης, όπως εινε δικό μου δικαίωμα να πώ τήν αλήθεια !

Ο έκλέκτωρ τής Σαξωνίας Ζαν-Φρεδερίκ ήταν έξαιρετικά γενναίος. Όταν έπεσε στα χείρα τού θανασίμου του έχθρου βασιλέως Καρόλου τού Ε', ο όποιος τόν φοβέριζε πως θά τόν άπεζεφάλιζε, τού είπεν άγερόχως :

— Μπορείς να μου κάμης ό,τι θέλεις, εκτός από τού να με κάμης νά φορηθώ !

Όταν, άργότερα, ήρθαν να τού άναγγείλουν τήν εις θάνατον καταδίξιμη του, τόν ερώτησαν να παίξη σκάκι με τόν δούκα τού Βρουνσουίτ. Άφού δε ήκουσε τήν άνάγκωσή τής καταδικαστικής άποφάσεως, έγύρισε άπαθώς στον δούκα και τού είπε :

— Άς έξακολουθήσωμε τήν παρτίδα μας!

Ο Μόρτιμερ Τερνός, στην «Ιστορία τής Τρομοκρατίας» διηγείται τ'ο έξηλο αξιοθαύμαστο δείγμα γενναιότητος :

«Ο Ζιρέ Ντυπε, όστις και συνελήφθη κατά τήν γαλλικην επανάστασιν, έτρεφε τέτοιαν... εκτίμησιν προς τ'ο Έπαναστατικό Δικαστήριον, ώστε πριν όδηγηθή ενώπιόν του, εφρόντισε να ξυρίσθ τ'α μαλλιά του και να ξεκουμβώσθ τ'ο ποκαμίσιό του, για να... εινε έτοιμος για τ'η λαιμητόμο!... Όταν δε έφθασε πρό τ'ο δικαστηρίον, άντι άλλης άπολογίας, εστράφη προς τόν Δημόσιο Κατήγορον Λεαζό-Φλεριώ, που αντιχαιτισούσε εκείνη τήν ήμέρα τόν Φουζέ-Τεμπίλ, και τού είπε με περιφρόνηση :

— Έμπρός! Είμαι έτοιμος! Κάμε τήν δ'ο υ λ ε ι ά σου!...

✱

ΤΟΥ ΜΠΕΡΝΑΡ ΣΟΥΟΥ ΑΝΕΜΟΝΕΣ

Οί γαιτιζοί, όπως άλλως τε και όλοι οί άλλοι άνθρωποι, δεν βλέπουν παρά ό,τι θέλουν οί ίδιοι να δούν και ποτέ, ό,τι εινε εμπρός τους.

— Κανείς δεν μπορεί νάχη τ'η δύναμη και κάμη τ'ο καλό, χωρίς νάχη και τ'η δύναμη να κάμη τ'ο κακό.

— Όποιος μπορεί να κάμη κάτι, τ'ο κάνει. Όποιος δεν μπορεί, τ'ο διδάσκει.

— Τ'ο ρητόν «Νους ύγειής εν σώματι ύγειει» εινε ήλιθιο. Τ'ο αντίθετο άκριβός συμβαίνει.

Τ'ο ύγειές σώμα εινε συνέπεια τού ύγειοϋσπνεύματος.

— Ο Έρωσ, προς τήν οικονομία εινε η ρίζα κάθε άρετής.

Καθώς αυτή προνοήσε φοροτιμένη με λουλούδια.

